

20. Onze klinische maatschappij

Als honden zouden praten als mensen denk ik niet dat ik er één zou hebben

Je gevoelens volgen is het tegenovergestelde van impulsief afreageren, tenzij u psychopaat bent.

Rein zijn is fijn maar stilaan beginnen we de prijs te betalen voor ons proper zijn en onze ontsmettingsdrang. Het is goed dat we eindelijk zover zijn dat we het vuil dat onze honden achterlaten zelf opruimen. Dat is geen kwestie van proper zijn maar eerder van mentaliteit. Kijk maar eens aan de oprit van een autostrade naar de berm dan ziet u soms tientallen lege plastic flesjes en blikjes liggen, echt niet door honden uitgekakt. Wat niet wegneemt dat wij, als hondeneigenaar onze verantwoordelijkheid moeten nemen.

Ik herinner mij nog jaren geleden toen ikzelf met een plastic zakje de eerste maal een drol van mijn hond opruimde, dat het een beetje raar aanvoelde. Nu, zoveel jaren later is het gelukkig de gewoonste zaak van de wereld geworden. Het tegenovergestelde is zelfs zo dat ik mij oprecht begin te storen aan diegenen die het niet doen en spijtig genoeg zijn ze er nog. Diegenen die met een zakje, duidelijk zichtbaar aan de leiband, hun hond uitlaten maar wanneer hij zijn gevoeg gedaan heeft rondkijken en wanneer er niemand in de buurt is blijft het zakje ook aan de leiband. Foei, zou ik zeggen!

Maar het is niet dat probleem waar ik het wil over hebben en ook niet over diegenen die het drinkbakje van hun hond te lang laten staan of de eetpotten zelden of niet afwassen. Er wordt overdreven in beide richtingen en hygiënisch zijn is goed, ook ik spoel mijn handen af wanneer ik de hond gestreeld heb.

Ik wil het hier hebben over mensen die overdrijven. Zo ging ik samen met enkele vrienden en hun honden wandelen in een bosrijke omgeving. De honden konden er leuk spelen en rennen met elkaar. Op de plaats waar we elkaar zouden ontmoeten maakte ik kennis met een dame die op zich weer bevriend was met één van mijn kennissen. Ze had een mooie, tamelijk sociale hond die zich vlug aanpaste aan de hiërarchie die onze honden door het regelmatige samen wandelen al gevormd hadden.

Wat mij opviel was de zéér grote plastic zak die de dame meedroeg. Toen onze honden ongeveer een halfuur gespeeld en gelopen hadden werden ze een beetje rustig en de dame stelde voor om wat stokken te gooien en dat leek mij leuk. De dame plaatste toen die grote plastic zak op de grond en gaf ieder van ons een aantal stokken. Ik vroeg wat dat betekende, we waren in het bos en het lag daar vol met takken. De dame zei dat ze dat

inderdaad wel wist maar dat ze deze gisteren komen halen was om ze af te wassen want anders vond ze die veel te vuil om in zijn bek te pakken. Ik dacht, ze hebben mij. Dit moet een programma zijn met verborgen camera, maar nee dat was het niet.

Deze overigens fijne dame meende elk woord van wat ze gezegd had, ze was heel duidelijk het gevoel met de realiteit verloren. Toen we na de wandeling met zijn allen nog een koffie gingen drinken heb ik nog zéér lang met haar gepraat maar er was niet door te komen. Als ik absoluut honden als dieren wou zien was dat volgens haar mijn probleem maar wanneer ik haar hond nog eenmaal beschuldigde van een dier te zijn sprak ze nooit meer tegen mij.

Ook zei ze dat wanneer ze ooit zou zien dat ik mijn hond rauw vlees zou geven ze er de dierenbescherming bij zou halen. Terwijl ze me dit vertelde gaf ze het chocolaatje dat ze bij haar koffie had gekregen aan haar hond. Soms ben je machteloos!

In Geel in de gezinsverpleging zitten patiënten waar minder mis mee is. Het gevaar zit erin dat deze dame verder heel normaal leek en dat er in haar buurt mensen zijn die naar haar opkijken en naar haar raad luisteren!

Denis Steurs